

Šalies mokinių konkurso
„Lietuva ir aš“
nuostatų priedas

ŠALIES MOKINIŲ KONKURSO „LIETUVA IR AŠ“ DALYVIO ANKETA

Atviruko konkursas	☐	Esė konkursas	☒	Rašinio konkursas	☐
--------------------	--------------------------	---------------	-------------------------------------	-------------------	--------------------------

(Pažymėkite, kuriame konkurse dalyvaujate)

Darbo pavadinimas

Dalyvio vardas, pavardė	Paulius Šimkus
Klasė	12
Tikslus mokyklos pavadinimas	Kauno Jono Basanavičiaus vidurinė
Mokyklos adresas	Šarkuvos g. 28, Kaunas
Mokyklos telefonas, el. pašto adresas	(8 37) 23 99 35, basanavicius@m.lt basanavicius, Kaunas. sm.lt
Vadovavusio darbui mokytojo vardas, pavardė	Jolanta Markavičienė
Mokytojo telefono nr., el. pašto adresas	

Pirmosios ledo lytys nešamos pasroviui. Saulės vis mažiau ir mažiau. Ledo luitas patenka į šešėlį. Neramu, tačiau jis greitai išnyra ir toliau plaukia pasroviui. Šešėlis priklauso didingam tūkstantmečiui ažuolui. Išdygusį jį užgožė kiti medžiai ir turėjo jis sunkiai kovoti dėl vietos po saule. Nepasidavė ažuolas ir jam pavyko išaugti. Deja, netikėtai užklupusi sausra paliko galiūną vos gyvą- be lapų, išsausėjusiomis šakomis. Ažuolas laukdavo tų retų lietaus debesėlių, gaudydavo kiekvieną jų lašą, kuris nors trumpam leisdavo atsikvėpti ir pagalvoti apie naują sužaliavimą... Ir prieš dvidešimt metų lietus pasipylė kaip nesustabdoma lavina. Stipruolis medis išsilaikė nelygioje kovoje ir ją laimėjo. Pasirodė pirmieji lapeliai. Tokie silpni ir jauni, vienodi, bet kartu ir skirtingi... Ar pavyks dar nesustiprėjusiems lapeliams atlaikyti atšiaurius vėjo gūsius ir toliau puošti ažuolą?

Ažuolo šaknys tvirtos, jos gali lengvai skverbtis į žemę, iš ten jos semiasi jėgų. O ką mes ten rastume? Galbūt po asfaltu slypi takas, kuriuo didysis Lietuvos kunigaikštis Vytautas vedė savo pulkus į Žalgirio pergalę? Tai pergalė, kuri davė atokvėpį po du šimtmečius trukusių kovų dėl ką tik sukurtos valstybės laisvės. Bet viso to nebūtų pasiekta, jei mūšyje nebūtų parodyta vienybė, galia, ryžtas ir šiek tiek nuovokumo. Nuo pat pradžios meilė Tėvynei - kova dėl jos laisvės, savarankiškumo. Juk išorinė agresija lėmė spartesnę susivienijimą, supratimą, kad tik bendros pastangos gali duoti stipresnę atsaką.

Ar dabar galima atrasti tokių vieningų akimirų? Nors kariauti jau nereikia, dar liko kovos vietų, kur garsiai skanduojamas Lietuvos vardas. Taip, kurgi daugiau, jei ne antrosios Lietuvos religijos šventovėse – tūkstančius žmonių talpinančiose krepšinio aikštelėse. Gali kilti klausimas, ar to tikrai užtenka. Juk Lietuva džiaugtųsi, jei mes taip aistringai palaikytume ir kitus lietuvius, kurie galbūt garsina šalies vardą dar labiau. Tai sukurtų dar daugiau pasididžiavimo akimirų: “ Aš – lietuvis!!! “. ... Vilniaus Čiurlionio meno mokyklos kamerinio orkestro dalyvavimas Vienoje vykusiame konkurse. Ir spėkit, kelinta vieta buvo užimta? Pasirodo, mes mokame ne tik krepšinį žaisti. Ir kas gi žino apie tą pirmąją vietą? Be dalyvių, tikriausiai tik pavieniai žmonės. Žmogus skambina į radiją ir siūlo paviešinti šį tikrai neeilinį laimėjimą, bet - ne, jo siūlymas niekam neįdomus. Tik laikraštyje atsiranda vietos. Visai mažai pačioje pabaigoje, bet vis geriau negu nieko. Taip ir gyvenam neapkraudami savo galvų per dideliu informacijos kiekiu.

Gali pasirodyti, kad mes nebeatpažįstame to, kuo galima džiaugtis. Galime šį paveikslą piešti šviesesnėmis spalvomis. Šioje vietoje reiktų reabilituoti radijo stočių garbę, tiksliau - bent

vienos. Rubrika „Geros žinios“... Geros?...“Radijas klauso.../...Man...man...ką tik gimė sūnus! Man tikrai sekasi!“ Klausytojai skambina ir pasidalija savo sėkme su kitais. „Sūnus...hmm..., tikrai sekasi“, -susimąstė tris dukras auginantis klausytojas. „M-1, sveiki, kokių gerų žinių turit?/ Šiandien buvau ant kalniuko su draugais, buvo labai linksma...“ Net nemoku perteikti to džiaugsmo mažos mergaitės širdyje, kurį ji atranda paprastuose dalykuose. Ir toks vaikiškas nuoširdumas verčia mus nusišypsoti, nusišypsoti taip pat nuoširdiai...

Džiaugiamės ir mes, kad kažkam gimė vaikas, kažkas išlaikė egzaminą. Tačiau ir čia šaukštas deguto medaus statinę sugadina. Rugsėjo pirmąją, vieną iš „sausėsių“ dienų, du iš keturių prisiskambinusių žmonių ima ir kalba apie alkoholį. Ir kodėl aš turėčiau šokinėti iš laimės, jei vienam pavyko nusipirkti alkoholio iš parduotuvės, o kitam – jau ir suvartoti jį. (Tikrai neprisiminčiau, kokiomis normaliomis žiniomis pasidalijo kiti du žmonės). Jei jau ydos kažkam virsta vertybėmis, tai gal pats laikas tuo susirūpinti. Panašią problemą mūsų istorijoje jau teko matyti, bet atrodo, kad nepasimokyta... „1860 m. liepos 25 d. generalgubernatoriui Nazimovui Žemaičių ir Vilniaus vyskupų buvo pateikti visus nustebinę duomenys : iš 827 730 Kauno gubernijos katalikų blaivybės įžadus buvo davę ir į brolijas užsirašę 689 536 asmenys , t.y. 83,3% visų katalikų , Vilniaus gubernijoje – iš 626 178 katalikų – 325 261 , t.y. 51,9% katalikiškosios gyventojų dalies . Be to , miestuose ir miesteliuose į blaivybės brolijas buvo įstoję apie trečdalis katalikų , o kaimų parapijose katalikai blaivininkai sudarė iki 90% ir daugiau parapijiečių.“

XIX amžiaus viduryje M. Valančius pradėjo kurti blaivybės sąjungą. Savo masiškumu ir veiksmingais rezultatais tai galima pavadinti fenomenaliu reiškiniu. Carinė valdžia mato- blaiviai mąstantys žmonės kelia per daug rūpesčių, o ir kiek mokesčių nesurenkama. Sąjūdis uždraudžiamas. Matom, kiek daug gali vienas žmogus...

Kiek daug kartų ažuolas gali turėti naujų lapelių. Tik neseniai pradėję vėl žaliuoti, jie dar nėra pakankamai subrendę ir dar ieško savo tikrojo kelio. Bet ažuolas gali pasidalyti savo stiprybę su jais, jeigu tik lapai to nori. Juk tūkstantmetis ažuolas, giliai įleidęs šaknis į žemę, patyręs ne vieną vėtrą ir sausrą, vis dar žaliuoja. Atšiaurios vėjo nublokšti lapai ledo lytimis išplaukia į tolius, šaltis ištraukia gyvybę ... Tačiau pirmasis pavasario griautinis kaskart pažadina iš sąstingio. Ir jei mes negalime būti tuo griautiniu, tai gimus vaikui bent vieną gilę pasodinti tikrai galime.